

Comentari de Cinema Espiritual: «Las Niñas»

El llargmetratge guardonat amb quatre premis Goya, entre ells el de millor pel·lícula, aprofundeix en l'interior d'un grup de joves, en plena preadolescència, que creixen enmig d'un canvi de segle, en el si d'una escola catòlica

12 març, 2021 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

«La millor pel·lícula de l'any». Així han catalogat alguns especialistes de cinema la pel·lícula Las Niñas. Guardonada amb quatre premis al Festival dels Goya (millor pel·lícula, direcció novel, guió i fotografia), el llargmetratge aprofundeix en l'interior d'un grup de joves, en plena preadolescència, que creixen enmig d'un canvi de segle, en el si d'una escola catòlica. Es tracta de l'òpera prima de la directora de cinema Pilar Palomero, que s'ha estrenat amb èxit.

Sinopsis

Celia (Andrea Fandos), és una nena de 11 anys que estudia en un col·legi de monges a Saragossa i viu amb la seva mare Adela (Natalia de Mblina), una vídua de 30 anys que somia que la seva filla tingui tot allò que se li negar a ella, com l'oportunitat d'anar a la universitat. Però un dia arriba a la seva vida Brisa (Zoe Arnao), una nova companya acabada d'arribar de Barcelona, que l'empeny cap a una nova etapa en la seva vida: l'adolescència. En els principis de l'última dècada de segle XX, l'Espanya de l'Expo i de les Olimpíades de l'92, Celia es troba entre dos mons, el de la seva educació a casa i a l'escola i en el d'un nou món que l'espera fora. És el moment de descobrir que la vida està feta de moltes veritats i algunes mentides.

Relat de dones en un canvi de segle

El crític de cinema espiritual destaca la senzillesa de la narració que amb un to proper i real porta a l'espectador dintre del relat. Subratlla, també, la fotografia amb un cromatisme trencadís que porta a endinsar-se a la intimitat d'aquestes noies, que passen de la infantesa a la joventut. La història d'un grup de preadolescents en una escola catòlica en un moment de canvi de segle, tal com explica Mn. Sánchez. Es dedica aquest relat a les dones i sobre elles, aprofundint en la Cèlia i la seva mare, totes dues en un procés de dol.

«D'una banda, la Mare soltera, i especialment enfonsada en una situació, en què es veu marginada socialment. D'altra banda, la petita que creix i se sent confosa davant el creixement i d'allò que passa al seu voltant», explica.

Tot i la visió que es mostra del catolicisme, una caracterització «molt dura», és de remarcar